

РЕШЕНИЕ

№ 27107

гр. София, 06.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мария Ситнилска

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2684** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационната жалба на Началника на отдел „Оперативен контрол и контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“, депозирана чрез пълномощника му гл. юрисконсулт Г. Н., срещу решение № 4726/30.12.2025 г., постановено по НАХД № 20251110206697/2025 г. по описа на Софийския районен съд. Обосновават се съображения за неправилност на решението, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон. Поддържа се, че нарушението е безспорно установено и в хода на проведеното административнонаказателно производство са спазени процесуалните правила. Оспорва се извода на Софийския районен съд за липса на компетентност на органи на АПИ, към датата на съставяне на АУАН и датата на издаване на наказателното постановление, за нарушения на Закона за движение по пътищата, с изключение на нарушенията по чл. 179, ал. 3-3в от ЗДвП. Изтъква се, че от въззивна инстанция са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в твърде формален подход и в противовес с процесуалното му задължение да вземе всички мерки, за да осигури разкриването на обективната истина /чл.13 ал.1 от НПК/, доколкото не е събрал и обсъдил всички относими към предмета на спора доказателства. По тези съображения, подробно мотивирани, се иска решението да бъде отменено и вместо него да се постанови друго, с което наказателното постановление да бъде потвърдено. В условията на евентуалност се иска делото да бъде върнато

на Софийския районен съд за преквалифициране на основание, с оглед налагане на наказание, по-благоприятно за дееца по ЗДвП, по арг. чл. 3 ал.2 от ЗАНН, съгласно Тълкувателно решение № 8/16.09.2021 г. на ВАС по т.д.№ 1/2020 г., ОСС I и II колегия, във връзка с ТП №2/08.10.2025 г., по т.д.№ 5/2023 г., на ВКС и ВАС. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираните от ответника разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът А. Ц. Е., в депозиран по делото писмен отговор, оспорва касационната жалба с подробно изложени доводи за нейната неоснователност. По изложените съображения счита, че решението на Софийския районен съд следва да бъде оставено в сила. Претендира разноски. Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София - град, VII-ми касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното: Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения: Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 9207/25.03.2025 г., издадено от и. д. началника на отдел "Оперативен контрол и контрол по републиканската пътна мрежа" към дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол" при Агенция "Пътна инфраструктура", с което на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата (ЗП) на А. Ц. Е. е наложено административно наказание глоба в размер на 2500 лева за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", предл. 2 от ЗП.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното:

На 27.02.2025 г., около 13.55 часа, на път II-18, км 24 на отбивна площадка в посока [населено място] - [населено място], инспектори към АПИ спрели за проверка А. Ц. Е., който управлявал и извършвал превоз на товари с ППС с четири оси с две управляеми оси марка Скания, модел Г 410 Т, с рег. [рег.номер на МПС], като в процеса на извършената проверка е установено, че водачът извършва превоз на взривена скална маса, без разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата (Разрешително), съгласно изискванията на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. Необходимостта от Разрешително е доказана от направеното измерване с електронна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, модел PW-10 № к0200007 и ролетка № 1304/18/5 м/, при което е констатирано, че при измерено разстояние между осите 1.40 м, сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС е 29.500т при максимално допустимо натоварване на оста 19 т, съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5, б. "в" от Наредбата, като превишението е 10.500, т.

За посоченото деяние, на А. Ц. Е., в качеството му на водач на ППС е съставен АУАН № 0010619/27.02.2025 г. от Е. Л. С. – инспектор в АПИ. Съставеният АУАН е предявен и връчен на Е., който го подписал без възражение, като такива не са постъпили срещу АУАН и в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН.

Въз основа на съставения АУАН и при идентично описание на фактичката обстановка е издадено обжалваното наказателно постановление, с което за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", предл. 2 от Закона за пътищата (ЗП) и на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП на А. Е. е наложено административно наказание глоба в размер на 2500 лева.

От правна страна Софийският районен съд е приел, че основаният, поставен в жалбата въпрос относно субекта на отговорност, за нарушението за което е санкционирано лицето, както и за реда за ангажиране на тази отговорност е предмет на Тълкувателно постановление № 2/08.10.2025 г. на Върховния административен съд - ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС, с което е прието, че водачът, който управлява извънгабаритно или тежко превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, извършва нарушение на чл. 177, ал. 3, т. 1, във връзка с чл. 139, ал. 1, т.2 от ЗДвП, а не такова по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", предл. 2 от Закона за пътищата, когато не е собственик на превозното средство или лицензиран превозвач, осъществяващ превоз, съответно не е наредил превоза. Предвид това е стигнал до извод, че отговорността на А. Е., за констатираното в АУАН и НП деяние е ангажирана при неправилно прилагане на материалния закон, а именно: за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", предл. 2 от Закона за пътищата (ЗП), без същият да има качеството собственик на управляваното ППС или лицензиран превозвач осъществяващ превоза, вместо за нарушение на чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Прието е, че е допуснато и съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в това, че отговорността на жалбоподателя е ангажирана не от компетентните органи на МВР за нарушението по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, а от инспектор при АПИ. При това положение е счел, че липсва възможност за изменение на обжалваното наказателно постановление, с приложение на правилната материално правна норма, без ограничаване правото на защита на санкционираното лице. Въззивният съд е приел това за достатъчно основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление, без да се разглеждат и обсъждат детайлно останалите възражения в жалбата.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Както е посочено и в обжалваното решение, на 08.10.2025 г. е постановено Тълкувателно постановление № 2 по тълкувателно дело № 5/2023 г. на Общото събрание на съдиите от наказателната колегия на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, според което водачът, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, извършва нарушение на чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), когато не е собственик на пътното превозно средство или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза. Мотивите, изложени в тълкувателното постановление, които обосновават този извод са, че лицата, задължени да поискат разрешение за движението на извънгабаритни и/или тежки ППС от администрацията, управляваща пътя, са техните собственици или лицата, извършващи превоза, в качеството им на лицензирани превозвачи. Следователно, субекти на нарушението по чл. 53, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП могат да бъдат физическите лица, които са собственици на извънгабаритни и/или тежки ППС, или превозвачи, регистрирани по съответния ред, както когато наредят превоза, така и когато са фактически извършители, т. е. когато управляват лично ППС от посочения вид. Когато едно физическо лице управлява извънгабаритно или тежко ППС, т. е. осъществява неговото фактическо управление по силата на трудов договор, сключен със собственика на ППС или превозвача, то няма задължение да поиска от собственика на пътя или от администрацията, управляваща пътя, на основание чл. 15, ал. 3 от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ да бъде издадено разрешение за движението на ППС по пътищата, отворени за обществено ползване,

съгласно чл. 8, ал. 2 или да заплати съответната такса в случаите на чл. 14, ал. 3 от Наредбата. След като такъв водач на ППС не е задължен да подаде заявление за издаване на разрешение за осъществяване на движение на ППС от посочената категория, той не следва да носи отговорност по чл. 53, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от Закона за пътищата. Противното би означавало водачът на ППС, работещ по трудов договор като водач на ППС, да носи административнонаказателна отговорност за виновното поведение на друго лице - на неговия работодател - собственик на ППС или превозвач (физическо лице или юридическо лице), който не е поискал и не е получил необходимото разрешение. Това би противоречало на основания принцип, визиран в разпоредбата на чл. 24, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания, според който административнонаказателната отговорност е лична и всеки отговаря за собственото си виновно поведение.

От изложеното следва, че водачът на извънгабаритно и/или тежко ППС, когато не е собственик на същото или лицензиран превозвач, осъществяващ превода, съответно не е наредил превода, а извършва единствено фактическите действия по неговото осъществяване въз основа на задълженията си по трудов договор, сключен с някое от тези лица, следва да отговаря само по чл. 177, ал. 3, т. 1 от ЗДвП за допуснатото нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП и не носи отговорност по чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП. Когато водачът на извънгабаритното и/или тежко ППС е и собственик на същото или извършва превода в качеството си на лицензиран превозвач, при допуснатото нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП следва да понесе административнонаказателна отговорност на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП.

В конкретния случай от тълкувателното постановление правилно Софийският районен съд е обосновал извод за незаконосъобразност на процесното наказателно постановление поради нарушение на материалния закон, тъй като санкционираното лице, което е единствено водач на ППС, с което е извършван превода – факт, установен в хода на въззивното производство от приложения към АНП пътен лист, не може да носи административнонаказателна отговорност за това нарушение по реда на Закона за пътищата. В качеството му на водач, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, същият следва да отговаря само по чл. 177, ал. 3, т. 1 от ЗДвП за допуснатото нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП и не носи отговорност по чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП. При това положение се налага извод, че незаконосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на ответника по касация на основание чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", пр. 2 от ЗП, до какъвто извод е достигнал и въззивният съд. Правилно е приел, че констатираното нарушение е достатъчно основание за отмяна на наказателното постановление, поради което не е разгледал останалите наведени в жалбата основания. По тези съображения не подлежат на разглеждане и наведените в касационната жалба доводи на касатора.

Макар деянието да е безспорно установено и същото да може да бъде квалифицирано като нарушение на чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, правилно Софийският районен съд е приел, че същото не може да бъде преквалифицирано на основание чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН. Това е така, тъй като към датата на извършването му, както и към датата на съставяне на АУАН и датата на издаване на наказателното постановление органи на Агенция "Пътна инфраструктура" не са били компетентни да съставят АУАН и да издават наказателни постановления за нарушения на ЗДвП, с изключение на нарушенията по чл. 179, ал. 3-3в от ЗДвП, а за процесното нарушение се прие, че следва да се квалифицира по чл. 177, ал. 3, т. 1, във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Изводът за отсъствие на компетентност на органите на АПИ се

извлича както от чл. 189, ал. 12 от ЗДвП, в редакцията му към датата на издаване на наказателното постановление, където са регламентирани изчерпателно административнонаказващите органи, които могат да издават наказателни постановления по ЗДвП, сред които не са органи на АПИ, така и от разпоредбата на чл. 189е от ЗДвП, в редакцията ѝ към датата на издаване на наказателното постановление, където е уредена компетентността на председателя на Управителния съвет на АПИ или оправомощени от него лица да издават наказателни постановления, но само за нарушения по чл. 179, ал. 3-3в от ЗДвП. Анализът на тези норми несъмнено води до извод, че както към датата на установяване на нарушението, така и към датата на издаване на наказателното постановление органи на АПИ не са сред компетентните органи, които могат да санкционират нарушения като процесното по ЗДвП. Допълнителен аргумент в подкрепа на извода за липса на компетентност на органи на АПИ е фактът, че чл.189е от ЗДвП е изменен с ДВ бр. 64/2025 г., в сила от 07.09.2025 г., и нарушението на чл. 177, ал. 3, т. 1, във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е въведено като нарушение, за което председателят на Управителния съвет на АПИ или оправомощени от него длъжностни лица могат да издават наказателно постановление. Това означава, че преди 07.09.2025 г. те не са имали такива правомощия.

Доколкото деянието не може да бъде преквалифицирано на основание чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН, не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и връщане на делото на Софийския районен съд за ново разглеждане.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни твърденията на касатора за допуснати от Софийския районен съд съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в твърде формален подход и в противовес с процесуалното му задължение да вземе всички мерки, за да осигури разкриването на обективната истина /чл.13 ал.1 от НПК/, доколкото не е събрал и обсъдил всички относими към предмета на спора доказателства. Това е така, тъй като констатираното нарушение на материалния закон е достатъчно основание за отмяна на наказателното постановление и дори да бяха разгледани и обсъдени и другите относими към съставомерността на деянието обстоятелства, не би се стигнало до друг краен резултат.

По тези съображения, решението на Софийския районен съд следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с чл.63д от ЗАНН, искането на ответника за присъждане на направените по делото разноски е основателно. В представеният пред настоящата инстанция договор за правна защита /л.16 от делото/ е договорена безплатна защита, на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата. В този случай и съгласно чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата съдът следва да определи възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2, като осъди другата страна да го заплати на упълномощения адвокат.

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, VII-ми касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4726/30.12.2025 г., постановено по НАХД № 20251110206697/2025 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на адв. М. И. Я. адвокатско възнаграждение в размер на 281.21 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: